

Роҳи Исои Масеҳ

Исо, Спиритуалитет ва замин:

Роҳи Исои Масеҳ, саҳми ӯ барои шуурнокии одамӣ ва тағйирёбии инсоният ва кураи замин:

Саҳифаи мустақили ахборотӣ бо ҷаҳ онбиниҳои нав аз бисёр соҳаҳои рӯзгор ва тадқиқот; бо нуктаҳои мусбӣ барои инкишофи шахсӣ.

Дар ин саҳифаи мазкур Шумо метавонед бо забони тоҷикӣ дар робита бо як дуо баъзе дастурҳои муҳиме дастрас намоед.

Гузашта аз ин Шумо метавонед бо чандин забонҳои дигар¹⁾ матнҳои хурди ба мисли „Дин ҳамачун алоқаи бозпас бо Худо“ ва инчунин „Исои Масеҳ ва Ислому“-ро пайдо кунед.

Шумо инчунин метавонед бо забонҳои дигар²⁾ шарҳи муфассали моро дар бораи Инҷил ва тарғибгари Иёнона ва инчунин боби махсусе бар бораи бархе аз мавзӯҳои дигар³⁾ пайдо кунед.

[Маълумот дар бораи: Исо ва Ислому,](#)
тўзету энгизмлен.

1) Шарҳҳои мухтассар: [türkçe](#) ...

2) Шарҳҳои муфассал бо забонҳои [инглисӣ](#) ва [олмонӣ](#) ҳамеша бо тағйиротҳои нав нашр мешаванд.

...

Ба [ғайр аз ин:](#) [Русский](#) _ ...

<http://www.ways-of-christ.com/tg>

Дуо баҳри амонӣ, ҳаёт ва замин.

Ин дуо ҳамзамон назари масеҳиро дар нисбати таъсирнок кардани дуо шарҳ медиҳад.

Худоё, пайдоиши ман, кумак ва орзуву омоли ман!
Бо Исои Масеҳ муттаҳид шуда, барои ҳама он чизе, ки аз ту меояд,
сипосгузорам.

Бубахшо гуноҳамро, ки аз ту ҷудо шудам.
Илтиҷо дорам, иҷозат деҳ, то бо мадади рӯҳи ту эҷодкор гардам.

Маро роҳнамой кун, то ба дигарон дар тай кардани ин роҳ осебе
нарасонам.

роҳнамои ман бош, то ки ман дигаронро дар маслаки ту мададгор бошам.
Маро дар ин роҳам ниғаҳбон бош*!

Ба одамон илҳом бахш, то ихтиёри ҳаёт ва мамотро ба дасти ту гузоранд**.
Ба ононе, ки дар офаридани ту кӯшиш доранд, кумак кун***.
Ин дунёро барои расидан ба замони нави баёнкардаат роҳбаладӣ кун.****

*) Инҷо метавонанд дигарон илова ё ҷалб карда яванд.

***) Ин ҷо ҷузъиётҳоро метавон дохил кард ва ё охиран дар мушоҳидаҳои медитативӣ ба монанди барҳам додани таҷовуз ва ё зӯрйовуз истифода бурд ва инчунин дар ҳалли масъалаҳои таҷовуз ва зӯрӣ яке аз асосҳои онро бартараф кард; гузаронидани мусоҳибаи осоишта миёни некроҳони дин; му- кунед. Мат. 5: 9 ва 26:52.

****) Табиати ҷабрида ёриву мадад металабад. Вақти он расидааст, ки Худо ва инчунин Исоро илтиҷо кунем, то ӯ моро аз қаҳру зулми табиат раҳо бахшад. Аммо ин барои тағйир додани рафтори инсон нисбат ба офаридагори ҷойивазгар шуда наметавонад.

*****) Ба Лука 11:2; 21:31, Апостел 11:16; ... инчунин ба „Падари мо“, Матфей 6, 7-15. нигаред. Парвардигор метавонад он муҳаббатеро, ки ба ӯ бахшидаанд, дубора ба бадагонаш ато кунад.

Дуо ва ҳаёту рафтор дар рӯ ҳияи ягона шомили яқдигаранд ва ҳар ду яқдигарро пурра мекунад.

[Маълумот дар бораи: Исо ва Ислом](#)

3) Шакли муфассали матни асосӣ дар забонҳои дигар дорои бобҳои зерин аст: **Қисми 1:** Муқаддима дар бораи маънӣ ва истифодаи ин матн, бо нишондодҳои методӣ барои медитатсия ва ғ. х.: „Дар оғоз сухан буд“ ва „сухан гушт гашт“, Исо аз Назарет: тавлиди ӯ, бо саҳифаҳои иловагӣ дар бораи наҳзат дар ҷаҳони масеҳӣ; Оё метавон воқеаи муҳимро дар солҳои ҷавонии Исо пайдо намуд? Мулоҳизаҳо дар ҳошияи матн дар хусуси баҳс дар бораи „ду хизматгори Исо“; дар бораи салибкашии Йордан тавассути Йоаннаи салибкаш; бо саҳифаҳои махсуси иловагӣ: Мулоҳизаҳо дар мавриди салибкашӣ дар замони мо: Сукут дар биёбон; Васвасаҳо; Маросими тӯй дар Каньон; (Ақидаи масеҳӣ доир ба шахвоният, ҳусни тавачҷӯҳ, ҳиссиёти дарк кардани дигаре ва ҳиссиёти муҳаббат); „ҷидду ҷаҳди муқаддас“ (ва нуқтаи назар доир ба ҳиссиёт); Дар бораи хутбаи кӯҳ (нуқтаҳои назар оид ба фаҳмиш ва дарк); Тағйири рӯҳии Исо дар кӯҳи Табор; Масъалаи амалҳои муъҷизаовар; Зиндагардонии Лацарус: „гусфандҳо“; Масеҳият ва шустани пой ва марҳаммоӣ дар Бетания (назарияҳои муҳими спиритуалистии масеҳӣ; маросими хӯроки шом, ба асоратгирӣ ва тозиёназанӣ; маросими хорчанбаргузорӣ ва нутқи видоӣ; Ба салиб кашидан ва ба қабр гузоштан бо мулоҳизаҳо аз лиҳози тасаввуфи масеҳӣ; масъалаи қабри ҳолий, ҳаҷр ба ҷаҳаннам, сафари „ҷаннат“; наҳзат; парвоз ба ҳаво, болоравӣ; воқеаи сегона; расми Исо. **Боби 2:** Апостоли Иоанна; Дар бобати муносибат ва муомила бо пешгӯӣ; Доир ба мундариҷаи Апокалипсиси Иоанна: Ҳафт калисо бо саҳифаҳои иловагӣ доир ба калисоҳо ва инчунин экуменаҳои имрӯза; ҳафт мӯҳр; ҳафт тромбон; ҳафт раъду барқ ва ду пайғамбар; зан ва аждаҳо; Махлуқи ҳафтсара аз дарё; Ҳайвони заминӣ; Ҳафт азоби охирин ва анҷоми маҳшар, ва вуруди дуҷумбораи Исо; Мулки амонии ҳазорсолаи асли; Осмони нав, замини нав ва Исроили нав; Боби хотимаӣ: масеҳиявӣ; Тахта: рафтори масеҳӣ „дар ҷаҳон ва на балки аз ҷаҳон“; „Роҳи саввум“; Ишораҳо ба сифати пешкашкунӣ, шакли чопшуда ва ҳуқуқҳо; Формулаи почтаи электронӣ. **3. Мавзӯҳои дигар:** Ибодат; Асосҳои арзишҳои одоби ахлоқ; Ислоҳоти назарияҳои муосири масеҳӣ; Исои Масеҳ, ғизои одамизод ва ҳифзи ҳайвонот; Илмҳо ва эътиқод ба Худо; Исои масеҳ ва шифоёбӣ - ҳатто имрӯз; Фотиҳа ва ризоят; Нуқтаи назари насронӣ оид ба масъалаҳои иҷтимоӣ ва иқтисодӣ; Нуқтаи назари насронӣ оид ба ҷомеа ва сиёсат; Дин ва фалсафа: шарҳу эзоҳ ба маърӯзаи Хабермас; экология; ҳаёти ҳоло ба вучуд наомада; Саҳифаҳои зерин ва мактабҳои гуногуни илми илоҳиёти насронӣ; Медитатсия (мулоҳизаҳои) насронӣ; Илҳом ва калисоҳо; Масъалаи ҳаёт баъд аз марг ва оқибатҳои он барои ҳаёт пеш аз марг; Дини насронӣ

вобастагии он ба дигар таълимотҳо оид ба "Қисмат" ва "реинкарнатсия таҷассум ба шакли нав"; ... 4. **Таврот ва мусоидат намудан ба мусоҳиба бо дину мазҳабҳои дигар:** Таврот, Дини яҳудиён ва Исои Масеҳ; "Исои масеҳ ва дини Ислом"; Дини Заратуштра (парсизм); "Дини Буддо"; "Индуизм"; "Даосизм ва таълимоти Конфутсий"; "Шинтоизм ва дину мазҳабҳои табиӣ, Дину мазҳаб ҳамчун воситаи "аз нав пайваст намудани одам" бо Худо.

[Ҳа қи Қалам:](#) Шумо метавонед саҳифаҳои моро бе тағйирот чоп карда ва ба хоҳишмандон диҳед.

[Почтаи барқӣ](#) (Лутфан бо забони англисӣ ва ё олмонӣ нависед).

Маълумот дар бораи: Исо ва Ислом

Музокираи байнимазҳабӣ

Гузориши мазкур барои боз ҳам беҳтар ба роҳ мондани яқдигарфаҳмии байни динҳо пешбинӣ шуда, саҳмест барои «музокиротҳои осоиштаи байнимазҳабӣ, ки солҳои дарози инҷониб идома дорад. Ин мулоҳизаҳо барои ба таври пурра тасриф намудани Ислом далолат намекунанд, зеро ки дар дунё мактабҳои мухталифи исломӣ вучуд доранд.

Қуръон *) ва дигар адёни каломӣ

Мафҳуми Ислом маънои «мутеъ будан ба хости Худо» - ро дорад. Каломи шарифи Ислом, Қуръон, ки ҳамчун илҳомии илоҳӣ доништа мешавад, ба Пайғомбар Муҳаммад аз тарафи Худо ва ё Малоика Ҷабраил, ки дар олами масеҳӣ ҳамчун Малоикаи муқарраб Гавриил муаррифи мешавад, пешниҳод шудааст.

Гузашта аз ин, барои шарҳу тасрифи гуфтаҳои боло дигар анъанаҳо (ба мисли сунна, ки тарҷумаи таҳтуллафзиаш «одат» аст), ки аз давраҳои Пайғомбарон боқӣ мондаанд (Ҳадис), нақшро низ иҷро мекунанд. Илова бар ин бояд ба назар гирифт, ки ба мисли масеҳиён мусалмононе низ ҳастанд, ки Каломи Шарифро ба таври комил намедонанд.

Масеҳиён ва Ҷуҳудон дар Қуръони Шариф, дар баъзе мавридҳо ҳатто ба таври мустақим, ҳамчун «эй мардуми аҳли калом» (масалан дар сураи 4,171*) ва ҳамчун «эй фарзандони Исроил» ном бурда мешаванд. Аз ин рӯ онҳо метавонанд бо Қуръони Шариф низ машғул шаванд (агарчанде онҳо дар бисёр мавридҳо аз ин сарфи назар мекунанд). Илмҳои адёншиносӣ дар ҳар сурат бо омӯзиши каломҳои муқаддаси ҳама динҳо ва таърихи рушди тафсиру маънидод намудани онҳо машғул аст.

Каломҳои муқаддас бояд бо эҳтироми хосса омӯхта шаванд. Як идда шореҳони мусалмони Қуръони Карим менависанд, ки гуё як нахустшакли Қуръон вучуд дошта назди Худо маҳфуз аст. Ва Қуръон маҳз дар ин шаклаш танҳо барои малоикаҳои пок, инчунин фиристодаҳои поки инсонӣ дастрас аст. Бархе аз дигар тафсиргарон бошанд ба он назаранд, ки хонандагони китоби Қуръони Маҷид, ки дар рӯи замин вучуд дорад, бояд поку беолоиш бошанд.

Пайғомбар ҳамчун «Фиристодаи Худо барои муддати муайян» (ва ё мӯҳлати мутававсит) ҳисобида мешавад, ки дар ин мӯҳлат Фиристодагон дар канор мондаанд. (Сураи 5, 19*). Қуръони Маҷид мардуми боимонро дар асоси таълимоти Муҳаммади Пайғомбар ба «мардуми китоб» (мардуми калом) ва беимонон ҷудо мекунад. Бо «мардуми калом» бахусус ҷухудон ва масеҳиён дар назар дошта мешавад, ки дар баробари мусулмонон дар асоси анъанаҳои умумӣ арзи ҳастӣ доранд ва инчунин дар баъзе мавридҳо пайравони ҷараёни Зардуштия низ дар назар дошта шудаанд. (Сураи 22, 17*). Зеро Қуръон он силсилаи Пайғомбаронро эътироф мекунад, ки таълимотҳои ба ҳам мувофиқи яккаву ягона будани Худо, рӯзи маҳшар (рӯзи қиёмат), инчунин дуо баҳри мардум ва ё мардумоне додаанд, ки дар замони онҳо мезистанд. (Сураи 6, 83 – 92; Сураи 7 ва 4, 136*). Аз ин лиҳоз мардуми ин адён то он вақте, ки ба ин асосҳои умумӣ бовар доранд, дар Қуръон мардуми беимон шумурда намешаванд. (Сураи 5, 48* ва д.).

Дар садсолаҳои аввалини замони Исломи мардумони масеҳӣ ва ҷухудон барои қабул кардани дини ислом маҷбур карда намешуданд (дар асоси таълими Қуръон, ки меғӯяд «дар Исломи маҷбурият вучуд надорад, нигар сураи 2, 256*).

Иброҳим яке аз Ҳанифаҳое ба шумор мерафт, ки дар алоҳидагӣ ба таври мустақим боварии вучуд доштани Худои яккаву ягонро пайдо кардаанд.

Вожаи Оллоҳ бо маънои пешазисломии худ ол-илоҳ, ки ба забони арабии кӯҳан таалуқ дорад, ҳамчун калимаи семитӣ бешубҳа дорои ҳамон сарчашмае аст, ки вожаи «Елоҳим» дорад. Елоҳим дар китобҳои ҳебреии Месо ба сифати номи Худо омадааст.

Ҳамчун «беимонон», ки маънои таҳтуллафзии он «зери ҷодарон» мебошад, дар даврони Пайғомбар Муҳаммад А.С. дар маънои тангаш ҳамчун «бисёрхудоён ё бутпарастон маънидод шуда, Пайғомбар дар Арабистон бар зидди намояндагони онҳо мубориза мебард. Ин ҷо Сухан дар бораи нафароне меравад, ки дар китоби Тавроту Инҷил-и ҷухудону масеҳиён низ барои аз онҳо эҳтиёт шудан ишора меравад. Бо маънои васеъаш бошад дар ҷаҳони ислом «беимон» ва ё худ «кофир» гуфта нафаронро меҳисобанд, ки беимон буда, ба Худо ва рӯзи маҳшар (қиёмат) боварӣ надоранд. Дар баъзе мавридҳо ин мафҳум барғалатона нисбати мардуми ғайримусалмон низ истифода бурда мешавад, ҳатто нисбати мардуми мусулмоне, ки ба ҷараёни дигари дини ислом имон дорад.

Исои Масеҳ дар Қуръон

Бояд қайд кард, ки Қуръон Исоро дар бисёр мавридҳо ҳамчун Пайғомбар, чун Фиристодаи Худо ва ҳамчун «Каломи» Худо дар маънои муфасал шарҳнашаванда ва охиран ҳамчун рӯҳи Худо эътироф мекунад (Сураи 4, 171), ки «ба мисли Бобо Одам офарида шудааст». (Сураҳои 2, 3, 5, ...). Ҳамин тариқ, вай дар ҷаҳони Исломи нек фаҳмидашаванда дар ҳар сурат дар муқоиса бо ақидаҳои диншиносони ҳамзамони масеҳӣ, ки ўро ба ҷуз Исои ислохотгари иҷтимоӣ бештар намендонанд, зиёдтар доништа мешавад. Танҳо таълимот дар бораи писари Худо будани Исо, ки аз тарафи масеҳиёни ҳамзамони Муҳаммад зухуротӣ заминӣ фаҳмида мешуд, дар ҷаҳорҷӯбаи таълимоти дертар ба вучудодаи сегонагии Падар Худо, Писар ва Рӯҳи муқаддас дар Қуръон эътироф карда нашуд. Ва дар он давра масеҳиёне ёфт намешуданд, то

ин мафҳумро назар ба шарҳи дар «Каломи Худо» Йоаннаи 1 омадашуда ба пайравони дигар адёнҳо ба таври мушаххастару фаҳмотар шарҳ диҳанд (Масалан Сураи 6, 101*).

Дар номаи Румиҳо 1.4 зикр шуда аст, ки Исо дар нерӯи Рӯҳи муқаддаси худ «ҳамчун Писар» омадааст, яъне ӯ зода нашудааст.

Бо таълимоти мазҳаби мусулмонӣ, ки дар асоси он гӯё Худо таваллуд нашудаасту Исои Масеҳро таваллуд накарда, балки онро офаридааст, Масеҳиён дар маҷмӯъ ҳамафиқр ҳастанд. Гузашта аз ин мафҳуми (юнонии) «логос», ки дар Инҷил маҳз барои мафҳуми пайдоиши худованд ва ё фиристодани Исои Масеҳ истифода шудааст, дар Евангелия низ ба сифати «Калом» (ба боло нигаред) тарҷумаи худро ёфтааст, ки дар Қуръони Шариф барои Исо истифода бурда мешавад. Шояд дар илҳами Қуръон ба мисли Инҷил сиррҳои ниҳонанд, ки то ба ҳол онҳо аз тарафи мусулмонон ва масеҳиён ошкор ва маънидод карда нашуда, миёни тарафдоронашон дар болои онҳо баҳсу талаш ва музокиротҳои барабас мавҷуданд? Маънидодкунии ин таълимот, ки аз тарафи масеҳиён, ҳамчун «таълимоти бисёрхудой» фаҳмида мешавад, ба он назарияе, ки худи Исо таълим дода буд, мувофиқат намекунад: „Аз номи ман (яъне, сидқан бо Исо муттаҳид) ба падар (Худо) сачда кунед (Йоаннаи Евангелӣ 15:16). Тамоми мӯхтаво дар гирди ҳаёти Исо ва ягона Худое давр мезанад, ки ӯ бо ин Худо сидқан муттаҳид буд ва ба назди ҳамон Худое ки маҳз ӯ, яъне Исо, одамонро мебарад.

Мафҳуми «Рукн» (дар Евангелияи Йоанна 1 «Каломи Худо», ифодае, ки онҳо бо масеҳият марбут аст) дар тарҷумаи Қуръон, ки аз тарафи Парентс ба олмонӣ баргардонда шудааст, новобаста аз Исо зикр шудааст, вале дар тарҷумаҳои дигари Қуръон ҳамчун «Ҳоҷати» Худо ва ё «Амри» Худо фаҳмида мешавад (Сураҳои 13,2 ва 13,11*).

Қуроъон Исоро «офаридае ба мисли Бобо Одам» медонад, ки ӯро Худо аз гил офаридааст (Сураи 3, 59*) ва дар бораи фиристодаи Худо аз рӯҳи Худо сухан меронад, ки дар натиҷаи таваллуди Маряма бокира фиристода шуда (Сураи 19, 17-22*). Дар шакли масеҳӣ бошад фариштаи Худо таваллуди Исоро аз Рӯҳи Муқаддас эълон кардааст. Дар Қуръони маҷид низ омадааст, ки Исо бо Рӯҳи Муқаддас қавӣ гашт (Сураи 5, 110*).

Мувофиқи Қуръон Исои ҷавон наҳзати худро эълон кард. (Сураи 19, 33*), ки онро метавон ба маънои бозгашти ӯ дар «рӯзи қиёмат» (яъне дар рӯзе, ки мардумони имондор дубора эҳё мешаванд) маънидод намуд, чуноне ки он дар Қуръон низ дар бисёр мавридҳо ёдрас мешавад. (Сураи 4, 159*). Қуръон дар бобати зинда ба осмон бардошта шудани Исоро низ гуфта мегузарад (Сураи 4 157–159*, Сураи 3, 55*). Мусулмонон ва масеҳиён дар мавриди зерин фикрҳои мухталиф доранд: Масеҳиён бар он ақидаанд, ки Исои Масеҳ пеш аз ба осмон реҳлат карданаш ба салиб кашида шуда буд. Ӯ фавтида ва бо мадади Худо аз марг эмин монд. Мусулмонон бошанд мӯътақиданд, ки ӯ бе он ки ба салиб кашида шавад ба осмон бардошта шуд. Вале эътиқоди ягонаи ҳар ду тараф аз он иборат аст, ки вай, яъне Исои Масеҳ, пеш аз ба осмон реҳлат карданаш ба ҳеч вачҳ «нафавтида» буд, балки, масалан, мардумро

таълим меод. Дар сураҳои 3,55* ва 5,48* омадааст, ки «... ман онро пок мекунам» ва «ҳамаи шумо ба назди ман хоҳед баргашт ва ман (Худо) масъалаи дар миёни шумо вучуд доштаре, ки дар борааш шумо дар ҳаёти заминӣ мӯътақид набудед, ҳал хоҳам кард. Ҷавоби баъзе сиррҳои пӯшида мондари масеҳиён ва мусулмонон метавонистанд дар осудагӣ, ва бе он ки ба яқдигар ҷангу муноқиша кунанд, интизор шаванд.

Дар Қуръон ба ин монанд наҳзати мусулмонон дар рӯзи маҳшар низ вучуд дорад (Сураи 36, 77-83, Сураи 69, 13-37; Сураи 75, 99* ва д.). Исо бармегардаду барои мардуми имондори калом шоҳид мегардад (Сураи 4,159. муқ.кунед: Сураи 16,89*). Он нафароне ки ба Худо ва рӯзи Қиёмат боварӣ доранд ва он кори дурустро - ба маънои заруратҳои диниро иҷро мекунанд, мувофиқи васияти Қуръон аз Қиёмат набояд тарсу ҳарос дошта бошанд, ҳатто агар онҳо мардуми мусулмон ҳам набошанд. (Сураи 2, 62, Сураи 4,123-124; Сураи 7,170*). Қиёмат дар Қуръон ба мисли дар Инҷил ба таври пурра кори Худо аст, на кори бандагони он, сарфи назар аз он ки онҳо масеҳӣ, мусулмон ва ё ҷуҳуд бошанд.

Чунин муқоисаҳо миёни адёнҳо барои ба мустақилият будани Қуръон шубҳа ҳосил намудан оварда намешаванд.)

Дар бораи асосҳои этникии ислом ва масеҳия

Асосҳои этникии се адёни номбурдашудаи иброҳимӣ бо яқдигар робитаи зич доранд. Заруриятҳои динӣ, агарчи шумурда нашаванд ҳам, вале дар Қуръон зикри худро ёфтаанд (чунинчи дар Сураи 17,22-39, Сураи 5,38-40, Сураи 2,188, Сураи 4,135, Сураи 2,195 ва Сураи 17,70* (арзиши инсонӣ). Масалан Қуръон қатли бандаҳои бегуноҳро ба таври қотелеона ва бидуни истисно манъ мекунад. Мафҳуми «ҷиҳод» - «ҷанги муқаддас» дар ин маъно на аз Қуръон пайдо шуда, балки гуфтаҳои Муҳаммад ва мактабҳои шариати исломӣ аст.***) Заҳмати фикрӣ ва ё рӯҳӣ дар ботини шахс аз болои ҳавасҳои худбехабарона ҷиҳоди бузург шуморида мешавад, ки ба он бояд аз ҳама гуна муҳолифатҳои берунӣ дида аҳамияти бузургтар дода шавад. (Муқоиса кунед, масалан паёми Исо «Сараввал кундари аз чашми худ гир...». Бисёр низоъҳои берунӣ ба ин тариқ заминаҳои худро аз даст медоданд.) «Ҷиҳоди калима» намояндаи осоиштаи имон мебошад. «Ҷиҳод бо даст» мисоли амалкунандаву таълимдиҳандаи мусулмон аст. «Ҷиҳоди шамшер», ки ҳамчунин «Ҷиҳоди Хурд» номида мешавад, танҳо барои мудофия кардани имондороне равона карда мешавад, ки зери ҳамла қарор ёфтаанд ва он набояд аз доираи худ берун барояд (муқ. кунед: Қуръон Сураи 2, 190) «Шиддати» рафтор бо намояндагони дигар адён дар Қуръон низ оварда шудааст. (Сураи 48, 29*, Сураи 47, 4*). Қоидаҳои маъмулии муомила миёни зану мард ва инчунин манъи ақди никоҳ бо пайравони динҳои дигар низ дар Қуръон ба тари муфассал вучуд доранд.

Ба амалияи Ислом дохил мешаванд: «Шаҳодат додани ин ки дар олам ба ҷуз Оллоҳ Худои дигаре нест ва Муҳаммад фиристодаи Худо аст; гузоштани намози ҳаррӯза (Сураи 2,177*;

ҳамасола доштани рӯза дар моҳи Рамазон (Сураи 2,185);

аз рӯи имконот ҳадди аққал як бор дар ҳаёти худ сафар кардан ба Ҳаҷҷ (Сураи

2,196*);

Додани закоти мол (андоз бо мақсадҳои иҷтимоӣ) (Сураи 2,177*)».

Дар ҷаҳони Исломи муосир муассисаи мутамарказонидашудае вучуд надорад, ки масъалаҳои мазҳабиву одобиро дида барояд. Аммо эҳтимол меравад, ки дастурҳои аз тарафи аққалияти зиёди қозиҳои маъруф додашуда мавриди эътирофи бисёриҳо мегардад.

*) Мавриди истифода қарор ёфтаанд: „Қуръон, Тарҷумаи Руди Парет, нашриёти Kohlhammer-Verlag (бо забони олмонӣ). Тарҷумаи мазкур ба арзишҳои илмӣ мутобиқ буда, миёни тарҷумаҳои таҳтуллафзӣ ва иловаҳои забонӣ, ки барои беҳтар дарк намудани он мусоидат менамояд, фарқ мекузорад. Инҷо фарзшумории дар олами ислом маъмули мисрӣ истифода бурда мешавад. Тарҷумаҳои дигар бошанд метавонанд яке аз ду навъҳои фарзшуморию истифода баранд. Дар ин сурат шумо метавонанд иқтибоси зикршударо каме пештар ё баъд аз шумораи фарзи номбаршуда пайдо намоед. Маънии иқтибосҳои овардашуда бо „Қуръон, Тарҷумаи Руди Парет, нашриёти Kohlhammer-Verlag (бо забони олмонӣ) муқоиса карда шудаанд, ки ин тарҷума аз тарафи имомдорони олами ислом эътироф гардидааст (чунончи аз тарафи доктор Имонуллоҳ Хон, собиқ муншии олии Конгресси умумиҷаҳонии Ислом) ва шарҳи тарҷумони зикршуда тафсири анъанавии ҷараёнҳои исломиро ба инобат мегирад.

***) Салибкашиҳои таърихии «масеҳӣ» низ дар асоси Инҷил ба амал оварда нашуда, балки амалиётҳои инсоние буданд, ки имрӯзҳо аз тарафи бисёр масеҳиёни аврупоӣ ба назари манфӣ дида мешаванд.

[бозгашт ба саҳифа](#)

Саҳифаи интернетии «Роҳи Исо» барномаи маърифативу маълумотӣ аст. Он ба калисо, конфессионҳо ва ё дигар шаклҳои ҷамъиятҳои динӣ тобеъ набуда, дорои фаъолияти мустақил аст. (ва бар зидди ҳеч яке аз онҳо низ равона карда намешавад). Ин саҳифаи интернетӣ муносибатҳои осоишта ва фаҳмиши амиқро миёни адёнҳо ҷонибдорӣ менамояд «Роҳи Исо» барои ба даст овардани даромадҳои иқтисодӣ ва ё нуфузи сиёсӣ кӯшиш намекунад. «Роҳи Исо» миссиячигӣ набуда хостори ба дастовардани аъзоёни нав низ нест.